

FILIP TAMÁS
Saját Zágon

*Vannak Zágonok mindenki életében,
egyre szűkebb főutcával,
egyre porosabb jegenyékkal,
egyre üresebb templomi padsorokkal –
de a visszalátó már túl homályos,
összekarcolták a könnyek.*

*A folyó forrása felé fordul
méltóságteljesen. A sziget szó
mostantól érvénytelen. Hiába
kanyarog tovább az üres meder,
nem tud magának új folyót találni.*

*Aki elmenne innen, mindegy,
van-e útlevele, ha átlépi a zöld
határt, úgyis rajtaveszt. Mögötte
minden visszafordíthatatlanul.*

*A Zágonra emlékezők gyakran
tévednek el, mert csak álmukban
zúg a fenyves, miközben azt
hallják, ahogy saját hullámai
korbácsolják a tengert.*

*A gályák egy helyben állnak,
körülvették forr a víz, a sziklák
összetörik az evezőket. Így jut
magától mindenki egyre messzebb,
miközben nem jut közelebb semmihez.*

Mágikus száműzetés

*Talányos jegyzetek közt
babrál, hajlékot keresgél
legalább a mozdulatainak.
Egy bontatlan ajándékból
a csomagolást tartja meg.
Álma újszülött szavakat
hozott, reggel fényesre
nyalta őket az anyanyelv.*

*Lesétál a partra, mintha nem
volna más választása, és
látja, hogy dagály és apály
egyszerre érkeznek, előbb*

*eltűntetik, aztán mégis
itt hagyják egymás nyomait.*

*Egy versben azt olvasta
nemrég, hogy cukornádtetőket
olvaszt az eső, édes árvízbe
fúlnak a szomorú trópusok.
Szerinte így kéne folytatódnia:
„Miért lehet az ember saját
szívében is hajléktalan, s ha
néha eltéved ismerős utcákon,
hogyan találhat ismeretlen
városokban is haza?”*